

да си трагне: “Странниче мой, полѣни-те ся юще пролѣни отъ проливный дождь и путища-та непроходими; остани днесъ съ насъ. — Не можемъ рече Доктерж-ать, имамаъ довольно множество человекы съ мене си. — Виждамаъ гы рече Парія-та, ты скорѣешь да оставишь мѣсто-то на Врахманы-те за да ся вратишь въ земля-та на Христіане-те, на кои-то вѣра-та чини человекы-те да живѣять като братія.” Докторъ стана и въздышаше. Тогда Парія-та кимна на жена си, коя-то съ приведены очи и съ молчаніе, пренесе Доктуру кошница съ овоція и съ цвѣтове: а йстый Парія като говореше отъ страна й, рече: Господарю, сожалися за мое-то сиромашество; не имама нито амвари, нито агалохъ за да покадиме странницы-те споредъ обычай на Индіяне-те, по само плодове и цвѣ-тове; надѣяся обаче какъ не щешъ призрѣ тая мала кошница, коя-то е наполнила съ руцѣ те си жена-та ми. Тя не съдържава нито мико-ны, нито маргары, но іасемы, магорін, и перга-моты, знакове ради нихио-то продолжително бла-гоуханіе, на наша-та взаимна любовь, на коя-то воспоминаніе ще пребуде въ насъ и като пре-станиме да тя гледаме.,” Докторъ-ать взе ко-шница-та и рече Парію: Не мога възблагодарн